

СТАРИЯТЪ ГРАДЪ

. . . Бързият влакъ спира за минута, запъшква отново, изчезва. Остава само сънливата селска станция, която нѣма дори часовникъ. Есенниятъ день грѣе надъ пожънато, безкрайно поле, и далечъ на северъ трептятъ синкави балкански скали. Отъ тукъ се отдѣля клонътъ на линията, и следъ половина часъ ще бждешъ въ града. Дълбока тишина е потопила простора. Отвреме навреме прошумоли вѣтрецъ въ сухитѣ треви, и телеграфнитѣ жици едва чуто простенатъ. А старитѣ разглобени вагончета тракатъ уморено и вече те носятъ презъ рѣдккъ върбалакъ, угари, кория съ огромни брѣстове. Балканътъ неусѣтно се приближава и расте. Ето — мѣркатъ се вече лозята, казармитѣ, гробищата, ето — отвждѣ градския часовникъ, ето и нѣколко високи фабрични кумина въ крайнинитѣ. На перона намръщени, заети чиновници, двама-трима непознати любопитни, излѣзли да посрещнатъ влака, задъ оградата нѣколко едновременно фаетона и ландо съ мършави коне и тежки гердани звънци. Нѣкога, преди клона, тѣ возѣха до другата станция пѣтници по тревясалото сега шосе; въ зори, и привечерь, тѣ заминаваха и се връщаха, съ хубави вити пѣсни. Сега висятъ тука прашни, дрипави и отчаяни. Първиятъ поздравъ на твоя градъ. А улицата се открива вече — безлюдна, сънна, единъ дървенъ мостъ, едно сухо корито на рѣка, една печална войнишка трѣба, която се точи татъкъ, задъ повехналитѣ салкъми на градската градина. Всѣки камъкъ, всѣка стрѣха, всѣки завой е познатъ — струва ти се изведнажъ нѣкой ще се обади, ще те позове съ твоего детско име и ще се усмихне. Но чернитѣ прозорчета гледатъ равнодушно, уморено, чуждо. Само въ двороветѣ — цвѣтя, ярки есенни цвѣтя — георгина и димитровчета, и тежки слънчогледи надничатъ презъ низкитѣ огради. Улицата забива изведнажъ. . . Но що е туй? Какъвъ е тоя новъ, непознатъ градъ? Сжщото мѣсто, сжщитѣ стари каваци, тукъ и тамъ малки кжщици съ бѣли и сини первази — но какво дирятъ